Ч. 199 (11.452). Львів, четвер 6. вересня 1928. Ponstwa merate zapiasono ryczaltem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Нове королівство.

Львів, 5. вересня 1928.

Европа, яка внаслідок війни втратила аж чотири монархії першого ступня, а саме цісарства: російське, австро-угорське, німецьке й отоманське, в останніх днях одержала нову монархію. Дня 1. вересня 1928 р. національне зібрання в Тірані проголосило Альбанію королівством, а дотеперішнього її президента Ахмета Зогу королем. Таким чином маємо нове королівство на просторі не цілих 38 тис. кв. км. з міліоном населення. Серед монархій в Европі є Альбанія четвертою щодо величини монархією після Ліхтенштайна, Монака і Люксембурга.

Проголошення нового королівства відбулося від грохоту 101 гарматних стрілів для піднесення величі свята... Одночасно напередодні проклямації — по білгородським вісткам — повішено в Тірані 9-ох, а в день проклямації 7-ох противників нового державного устрою Альбанії. В тому самому часі прихильники республики звернулися з меморіялом до Ліги Націй, протестуючи проти зміни ладу в Альбанії та доказуючи, що його переводиться при допомозі терору і насильства. Також дипльоматичні представники чужинних держав під час цеї зміни найшлися в скрутному положенні. Після ухвали національного зібрання їм запропоновано офіційно взяти участь в акті проклямації Ахмета Зогу королем. Всі дипльоматичні представники — за винятком італійського — після спільної наради постановили тільки неофіційно взяти участь в цьому акті з огляду на те, що з хвилею зміни державного устрою кінчаються функції акредитованих закордонних представників. Тільки італійський посол у Тірані взяв участь в проклямації альбанського королівства, признаючи в імени своєї держави Зогу І. королем і вступаючи в дипльоматичні взаємини з королівським урядом.

На основі ухвали національного зібрання змінено альбанську конституцію, постановляючи, що Альбанія є дідичним демократично-парляментарним королівством; що королем Альбанії є Зогу І., потомок славної родини; що виконавча влада переходить на короля; що оголошування присудів наступає в імени короля та що король обіймає панування після зложення присяги перед парляментом.

Проклямація Альбанії королівством дещо затягнулася. По первісним вісткам цей акт мав наступити дня 25. серпня. Причини проволоки добачують то в тихій інтервенції Англії, то в протесті князя Вільгельма Віда. Та невтомний Ахмет Зогу при допомозі свого римського протектора поборов усі перепони, щоби засісти на монаршому стільці у королівському вінці.

По первісним плянам Ахмет Зогу після коронації хотів прибрати імя Скандерберга III., імя альбанського національного героя. Альбанські верховинці все були більше або менше незалежні. В XV ст. Туреччина, будучи на вершку своєї імперіяльної могутности, постановила поширити свою владу й на вільну Альбанію. Та всі турецькі виправи проти Альбанії були безуспішними. Даремне турецькі армії крівавилися на збочах голих альбанських скал. В р. 1461 султан Магомет II. мусів признати провідника альбанських пастухів Юрія Кастріота, названого Скандербергом, ленним князем Альбанії. Видно, що альбанський національний герой був справді славним лицарем, оборонцем свого народу, борцем за незалежність рідного краю, коли слава про нього лунала в цілій Східній Европі. Між іншим Величків полковник Зорко, промовляючи над могилою Богдана Хмельницького, порівнює великого гетьмана зі славним Скандербергом.

Увійшовши в склад Туреччини, спершу як ленне князівство, а опісля як турецька провінція, Альбанія на протязі століть відбула значну метаморфозу. Більшість провідників родів приняла магометанську віру, але під оглядом культурним, соціяльним і патріярхальних уладжень там мало що змінилося. Альбанські верховинці аж до 1913 р., аж до признання незалежности Альбанії — після балканської війни — в льондонському трактаті, зберегли повну свободу свого внутрішнього життя і своїх уладжень. Альбанія знову стала незалежним князівством, а її володарем князь Вільгельм Від. Та альбанська первісна свобода стала на перепоні змаганням уладити нове князівство на європейський зразок. В Альбанії, з огляду на її положення, з огляду на те, що вона є ключем до Балкану і до повного панування на Адріятику, перед війною перехрещувалися впливи Італії й Австрії. Після війни суперницьку спадщину по Австрії одідичила Югославія. В р. 1926, на основі трактату в Тірані, Італія обняла протекторат над Альбанією і тепер винесла свого ставленика Ахмета Зогу на королівський стілець.

Ахмет Зогу є молодим, 34-літнім володарем (родився 1894 р.). Є він сином гірського земельного власника з округи Матія. На політичному горизонті зявився він під кінець світової війни, на чолі зібраних під своїм проводом верховинців, витискаючи окупаційні війська. Після вбавства Ессада-Паші в 1920 р. почав він грати більшу політичну ролю, стаючи на чолі консервативної народньої партії, яка боронила первісних племінних уладжень. Спираючись на поміч Югославії, він боротьбу з італійським ставленником Фан Нолі, провідником демократично-поступової партії. В р. 1923 Ахмет Зогу повалив Нолі, який не міг перевести заповіджених реформ і тому втратив опору серед військової кліки і популярність в краю. Рік пізніше при італійській допомозі Фан Нолі повалив Ахмета Зогу, який втік до Сербії. Зібравши там альбанських утікачів, сербів й останки армії Врангля, він іще в грудні того самого року вернув тріюмфатором до Тірани.

Першим завданням Ахмета Зогу була зміна устрою. Від виїзду кн. Віда найвища влада в Альбанії спочивала в руках регенційної ради. Скликане ним національне зібрання в січні 1925 р. проклямувало створення республики, а 1. лютого 1925 вибрано Ахмета Зогу її президентом, віддаючи йому і провід уряду.

Тимчасом новий президент, зорієнтувавшись в положенні, відсунувся від слабшої Югославії і перекинувся на сторону сильної Італії. Договором у Тірані в 1926-ім році Італія обняла формальний протекторат над Альбанією, що стало причиною затяжного напруження між Білгородом і Римом. Вже тоді ширили вістки, що Італія обіцяла своєму нахлібникові королівський вінець і руку одної з італійських князівен. Тільки на перепоні тому стояла Англія. Видно, що англійські перепони усунено, коли Ахмет Зогу став королем під іменем Зогу І., а Альбанія побільшила реєстр европейських монархій.

* * *

Занедбана ділянка.

В справі бюджетів громадського самоврядування.

Довгу й важку боротьбу довелося нам вести за те, щоби добитися виборів до органів громадського самоврядування, що цілі десятиліття пробувало під безконтрольною та руїнницькою господаркою накаэної комісарщини. Остаточно вибори відбулися. Правда, і сама перестаріла куріяльна виборча система, що ніяк не могла нас вдоволити і відомі засоби виборчої практики не дали нам віднемтої виборчої переваги, яку ми повинні були осягнути, та всеж вибори, якіб вони і не були мали положити кінець усім тим нечуваним і невиданим відносинам аномальности з то й безправности, що розпаношилися були в установах самоврядування, а зокрема в господарці громадським добром.

У переважній більшости сільських громад громадські ради опинилися в руках наших національно свідомих селян і зорґанізованих політично громадян, і навіть по містах та містечках зміни в нашу користь до впливу, хоч і не великого, на громадську господарку. В одній і другім випадку громадське добре опинилося під громадським оком і чуткою контролею.

Одначе не зважаючи на те, читаємо часто в польській пресі і довідуємося з приватних джерел або з листів до редакції про факти значного обтяжування громадських бюджетів на цілі чужонаціональні і переважно навіть ворожі нам цілі. Чуємо про дотування на польські захоронки, костели, польські читальні та „доми людові", а по містечках ще й про дотування на всякі жидівські культурні та гуманітарні цілі, за те про якісь бюджетові позиції на українські культурні чи культурно-освітні цілі не загадуємо нічого. Коли зважити, що всі ті бюджетові дотування має покривати український податник, то не можна з тим погодитися, чому українські ради не достосовують увесь польським чи жидівським позиціям своїх, призначених на українські культурні чи культурно-освітні цілі, як на „Просвіту", „Рідну Школу", читальню чи захоронку. Коли вже український податник має бути обложений і такими тягарами, то тому весь зібраний з нього на такі цілі податковий гріш мусить мандрувати якраз на чужі та все майже шкідливі нам цілі, а ні частинка з нього не може піти на наші українські культурно-освітні потреби. Інша річ, що в даному випадку винні не тільки наші радні, але й наші місцеві установи, що не інтересуються громадськими бюджетовими справами і не роблять у відповідному часі потрібних заходів у тому напрямі, щоби бодай частину громадського податкового гроша осягнути і для своїх культурних потреб. Зате принпильновують і бережуть тих справ дуже совісно всі польські та жидівські установи.

Ми дістали від д-ра Т. Окуневського дуже вимовні цифрові дані з тієї ділянки, дані, що відносяться тільки до одного повіту. Цифри, які далі наводимо, такі промовисті і такі просто разючі, що над ними мусить глибоко призадуматися вся наша громада.

Д-р Т. Окуневський пише: Не маючи змоги займатися широкою політикою, увійшов я до місцевої громадської ради відтак до повітової, а вкінці до воєвідського виділу. Тут я стрінувся у практиці з розпорядком През. Річпосп. з 17. 6. 1924 тай з розпорядженням міністерства внутр. справ з 28. 6. 1926 В. Д. З. 75 поз. 488 про автономічні бюджети.

Крім рубрик на адміністрацію, дороги і шпиталі, культуру і штуку, знайшов я відділ: IX. суспільної опіки. В цьому є видатки на захоронки, старців і на зічення бідних.

У X. відділі є видатки на рільництво, рільничу освіту, сівалки, трієри, на поправу раси худоби, на штучні погної і т. п.

У XI. відділі є видатки на підтримування промислу і торговлі, на промислове шкільництво, щоб уможливилоб нашій сільській молоді перехід до міста — до ремесла і т. д.

Всі ці рубрики є готовими відділами аж просяться, щоби наші громадські установи вставляли до них відповідні датки на свої читальні, на бібліотеки, на приватні гімназії, на спілкові молотілки, трієри, сівалки і т. д. Лише треба хотіти такими справами заінтересуватись. До чого доводить наша байдужність до громадської практичної роботи та знаття до неї, нехай послужить приклад, з яким я стрінувся у станиславівськім воєвідстві при затверджуванні повітового бюджету в Турчанщині.

Старвство в Турці предложило до затвердження бюджет повіту з видатками понад 900.000 зол.

Крім адміністрації, видатків на дороги та шпиталі, побачив я там ще й такі преліміновані розходи:

1) на польську захоронку	3000 зол.
2) На жидівську захоронку	2000 зол.
3) На будову власного дому польської захоронки	2000 зол.
4) На будову жидівської захор.	2000 зол.
5) На костел у Турці	3000 зол.
6) Для польських сиріт	10000 зол.
7) На польську гімназію	25000 зол.

На українські цілі ані сотика!

Прочитавши все це, ... , що Турчанщина це повіт з 95 проц. українського насел...

кости, яка повинна бодай частинно партиципувати **у своїх же податках**, то мені відповіли референти позяки: „З руської сторони не було жадної ініціятиви". Гей, український народе, що з тобою діється? 300.000 зол. висмоктується з тебе на жидівські та польські цілі, а ти ні словечком не обізвешся? Ані на церкву, ані на читальню, ані на книжку, ані на захоронку тобі не треба? Що там ця інтелігенція у місті та по селах робить?

А треба ще памятати, що турчанський повіт не в силі зібрати понад 300.000 зол. за один рік на самі повітові потреби, на подвійну гажу для управителя повіту, на авта секретарів-контрольорів і т. д., отже крім заінкасованих 100.000 зол. з нагоди продажі зібр Дюіса, ухвалила повітова рада в Турці ще **затягнути довготермінову позичку на 100.000 зол. і короткотермінову на 5.350 зол.**

Стільки д-р Т. Окуневський. Додавати щонебудь до цього не потрібно. Цифри дійсно страшні! Вони доказують, як не можна краще, як то нашим коштом, коштом церковиці нашого селянства творяться твердині польськости на наших землях і як коштом тогож нашого селянина підтримують себе жиди. Шкода дармо слова тратити! Наше громадянство, зокремаж провідна його верства інтелігенція мусить поінтересуватися і такими важними справами як громадські бюджети, отже не тільки самими радами, але й їх функціями та компетенціями. Бо не на те ми вели боротьбу за вибори громадського самоврядування, щоби будувати твердині чужої нам культури.

Хто не вписав ще своєї дитини до приватної школи „Рідної Школи" — нехай зробить це негайно. — Ніодна українська дитина не сміє пропадати в чужій школі!

По широкому світі.

Поанкаре заявив у Парижі Штреземанові, що Франція не може й балакати про евакуацію Надрейнщини, як довго німецька політика не буде справді мировою.

У Женеві скінчилась друга сесія спеціяльної комісії для справ фабрикування зброї. Новий її проект обсуджуватиме Рада Ліґи на найближчій сесії.

Еспанський король відвідав англ. м-стра Чемберлена на пароплаві „Оркома".

При відчиненні мексиканського парляменту през. Калес заявив, що зрікається своєї кандидатури при найближчих виборах на президента.

В Індії повторились кріваві бійки мусулман і індійців.

Ростемо!

На маргінесі звіту одної школи.

Переді мною звіт мужеської доповняючої фахової школи ім. Бориса Грінченка у Львові, веденої „Рідною Школою". Прочитав я його з заінтересуванням і сказав собі: ростемо! Сухі цифри того справоздання так вимовно промовили до мене. В році шкільнім 1922-23 учеників було 124. — два роки перерви — в р. 1925-26 учеників 87, в р. 1926-27 134, в останнім — 226. Це річний приріст 67 проц., отже обяв дуже потішаючий. Коби лише це темпо і на далі вдалося удержати. А залежить це від трьох чинників: від „Рідної Школи" як власниці цеї школи, управи і учительського збору та від суспільности.

„Рідна Школа" як власниця не проявила досі зрозуміння для цеї школи: не уділила їй такої матеріяльної та моральної підтримки, на яку ця фахова школа повинна би заслугувати. Проречисто читаємо про те в томуж звіті. Через невідповідне її поставлення Кураторія цю школу в 1924 р. закрила. Правда, „Рідна Школа" має не тільки ту фахову школу. Має вона численні клопоти фінансової натури, які гальмують її розгін у богатьох напрямах. Це треба сказати на її бодай частинне оправдання. Тому з правдивим пієтизмом мушу піднести на цьому місці великі заслуги п. директора Танчаковського, невтомимим заходам якого серед найнеприятливіших обставин і в „Рідній Школі" і Кураторії треба завдячити повстання тієї школи і доведення її до року 1926. Маймо надію, що „Рідна Школа" навіть в добре зрозумілім власнім інтересі посвятить доповняючим фаховим школам більше уважливости та уділить їм більшої ніж досі підтримки.

Учительський Збір і управа школи стоять на висоті свого завдання. В 1926 р. був я при закінченні шкільного року, був і в 1927 р. Оглядав я тоді вислід цілорічної праці. В р. 1926 видів я лише рисунки учеників зі столярства і зі слюсарства. В р. 1927 бачив я також викрої обуви, витиненої з картону. Рисунки були бездоганні, деяких учеників навіть дуже добрі, так що не хотілося просто вірити, щоби це робили малі термінатори, які покінчили ледви 4 кляси народньої школи. Дуже інтересні і дуже добре виковані були викрої обуви з картону. Зі счудуванням і признанням оглядав я роботу будучих шевських майстрів, а може і властителів фабрик.

Скільки то праці, скільки труду вложили в них жадні науки і знання люди. Скільки праці, скільки труду мусіли вложити в це учителі, щоби такому сирому та працюючому нераз в найнекорисніших обставинах, хоч цікавому матеріялови дати найбільшу суму знання.

З подивом приглядався я праці інж. Кахникевича, котрий своїм ученикам шлюсарям дав у варстатових відбитках нормалі заліза, річ, яку кожний шануючий себе майстер повинен мати у свойому варстаті. Чув я, як про цю працю один визначний майстер шлюсарський, котрий зі мною оглядав виставу робіт, висловився з правдивим признанням.

Все те свідчить дуже підхлібно про праці учительського збору і управи школи, котра зуміла собі такий учительський збір зібрати і ним відповідно покермувати. Про повну признання працю управи свідчать заведені в справозданні наукові середники школи. Знаю, що на них „Рідна Школа" не дала нічого а зібрав їх управитель своєю енергією, виходивши і випросивши у ріжних людей чи то купивши за гроші з датків, що їх також виєднав то від поодиноких людей то від інституцій.

Можу сумлінно ствердити, що учительський збір і управа виповнили своє завдання більше чим похвально і лише можу висловити побажання, щоби цей запал їх не опускав і в дальшій їх праці. І хоч досі стрічала їх неодна трудність, то ціль, яка їм просвічує, через це не повинна зблідпути. „Пер аспера ад астра".

А суспільність? Суспільність поділена в тому випадку на тих, що користають зі школи і на тих що розуміючи її вагу утримують її.

А тепер питання, чи та частина суспільности, що користає з тієї школи виповнила своє завдання? Відповідь: на жаль, ні! 226 учеників, це мало, бо не 226 а 2.226 повинно їх бути! І буде! Тільки більше зрозуміння для неї. Коли хочемо бути народом, мусимо творити всі варстати праці. Ніякого варстату праці не можемо поминути так як ніякого клаптика поля не можемо і не сміємо лишати пустарем. Потішаючим є обяв, що з тих 226 термінаторів 74 себто одна третя є синами селян. Це нормальний приплив села до міста. Правда, не дуже вдоволяючим є факт, що в школі така мала скількість термінаторів-шевців, хоч майстрів-українців у Львові є поважна кількість. Це занедбання майстрів-шевців дасться легко усунути. Міщанське Братство повинно за це подбати. Було би ганьбою, як що управа школи мусілаб звинути шевські відділи ізза малого числа учеників.

Так само негативну відповідь треба дати на питання, чи суспільність виконує свої обовязки, щодо утримання тієї фахової школи. Датки в 1926 р. виносили, читаємо в звіті, 843 зол., а в 1927 р. 449 зол., себто впали на половину.

Таке явище є признакою недоціновання тієї школи. А шкода, бо значіння доповняючої фахової школи може бути більше ніж якоїсь середньої. Учениця такої школи — то елемент переважно несвідомий, а коли попаде і в польські школи і до польських майстрів, то для нас пропащий тим більше, що стараються про те ріжні польські ремісничі бурси. Є це втрата, якої нічим не можна поправити.

Цілий нарід повинен не поскупити жертв для „Рідної Школи" хочби навіть з виразним застереженням, що це для доповняючих фахових шкіл. Треба дати спроможність „Рідній Школі" забезпечити цю школу в потрібні засоби для науки. Читаємо у звіті управи: „до дальшого успішного розвитку школи необхідним є придбати середники до поглядової науки, як скіоптікон, більшу скількість поглядових образів, прилади до науки фізики та хемії і накінець більшу скількість підручників". Хто трошка вдумається у справу, то стане йому ясним, що ті середники школа мусить добути. Ученики, що приходять до тої школи, не хлопці до науки незвиклі, переважно з кількалітньою перервою в науці. Приходять до школи по цілоденнім занятті у варстаті, отже помучені тяжкою нераз фізичною працею. У школі мусять вони всего навчитися, бо дома вчитися у них нема часу, а звичайно і нема де. Знаємо, як вони живуть при бідних родинах, де десятеро тиснеться в одній кімнаті.

Все це вимагає величезного накладу праці о боку учителів, а також всілякого роду середників до якнайбільше поглядової науки, щоби ученикам полекшити присвоювання відомостей і знання. Ці середники мусимо дати.

Доповняюча фахова школа мусить розростися. Її завдання не тільки допровадити своїх учеників термінаторів до челядничого іспиту. Це було би за мало. Вона має звязати ученика зі собою на ціле життя. В ній повинен учений, будучи вже фаховим робітником чи майстром знайти все пораду технічної натури. Вона повинна з часом завести у себе майстерські курси, де спосібні укінчені і визволені челядники могли би доповнити своє теоретичне образовання і статися чи то майстрами у великих фабричних заводах чи більшими промисловцями на власну руку. Такі курси мусілиб стояти на такім рівни, щоби їх абсольвенти могли поступити потім навіть до високих технічних шкіл.

ОСИП ТУРЯНСЬКИЙ.

Жінка й каварня.

IV.

По обіді, три чверти на другу годину він каже до жінки з таємничо-хитрим усміхом:

— Знаєш, люба, наша любов така велика, що вона забороняє мені відмовити щонебудь тобі, а тобі щонебудь мені. З тієї причини я певний, що коли, наприклад, я захочу тепер, в 2 годині, заглянути на хвилинку до каварні, то ти з любови до мене не відмовиш мені того...

На ті слова жінка:

— Ні, навпаки. Я з любови до тебе не пущу тебе ніде від себе, а ти з любови до мене навіть без моєї заборони ніде не підеш...

Він подумав:

— Алеж то, небоже, нівроку тобі ушкварила!...

А голосно до неї так:

— Твоя правда. Але подумай, серце: заки мені судилоси щастя взяти тебе за жінку, грала в моїм житті великанську ролю каварня... Адже в каварні я забував холод і мороз у моїй студентській кімнаті. В каварні я поробив усі кольоквії та іспити, коротко: каварня стала мені другою мамою, що мені гріла душу й тіло...

— Я думаю, — каже жінка — що тобі тепер коло мене тепліше, ніж коло рідної мами... Правда, що так?...

— Воно ніби так... Нема де правди діти.

— А щодо іспитів, то ти їх уже поздавав. Чейже не схочеш у каварні приготовлятися тепер до іспиту з гри в карти та з пиття?...

— Якжеж ти так?... Адже знаєш добре, що я в карти не граю й не пю.

— Отже чогож тобі шукати в каварні?...

— Хочу знати, чи світ такий самий, як був, чи може запався... Чи є на світі ще одна пара людей, котра так любиласяб, як ми обоє?...

— На те маєш у хаті „Діло".

— Вибач, „Діло" не займається любовними дослідами. Зрештою: самого „Діла" мені за мало. Я хотів би прочитати німецькі, французькі, англійські, московські часописи... Знаєш... інакше забуду всі ті мови й тут, у хаті, стуманію...

— Ти коло мене стуманієш?... Дякую за комплімент...

Тут він хитро блиснув очима, поцілував жінку й каже:

— Отже знай, серце, що я з любови до тебе вже другий раз тебе послухаю і як учора, так і сьогодня не піду до каварні...

Зі словами „Ох, мій любий!" вона кинулась йому на шию.

V.

Під впливом її пестощів у нім чимраз більше закріплювалося переконання, що його дружина — це не кандидатка на майбутню нестерпну гоструху Ксантипу. Ні, це молоденьке ество, наївне дитя, яке не може собі уявити якоїнебудь, у своїм розумінні зайвої відсутности чоловіка від себе. Тому його почала тривожити думка, що буде, як вона мимо всіх його хитрощів, обдуманих зусиль, психольоґічних наступів і дипльоматичних підступів таки не пустить його в 5. годині з хати?... А він мусить у тім часі з хати вийти!... Інакше з нього стане пантофляний герой, якого світ не бачив!... Нема ради. Треба далі спокійно, холоднокровно, з усміхом фільософа, з хитрощами Одисея, з витревалістю й терпеливістю мурашки, з вимовністю Цицерона підготовляти рішаючу хвилину, яка наступить в пятій годині. Він дивиться на годинник: три чверти на третю.

— Дуже тебе прошу, моя квітко весняна, пусти мене!... Я зараз мушу вийти з хати...

— Що тобі вбилося в голову?... — дивується жінка.

— Знаєш, я на смерть забув тобі сказати, чому мене щось так тягне до каварні...

— Що тебе тягне?...

— Невже ти забула, що якби не каварня, то ми обоє не жилиб тепер, як голубків пара...

— Не розумію...

— Пригадай собі: адже в каварні я перший раз тебе побачив, а ти мене. Невже ти булаб мені украла моє серце, якби не каварня? Хіба ти булa би зловилася на золоту вудку моєї душі, якби не каварня?... Невже ти булаб мені жінкою, а я тобі чоловіком, якби не каварня?... Отже, коли ми творимо справжнє подружжя, то ми повинні віднестися до цієї установи з почуванням найбільшої вдячности... Ходім зараз подякувати каварні за те, що вона дала тебе мені, а мене тобі...

— Нас церква звінчала, не каварня. Ні, я там не піду й ти не підеш!

З повагою, яка опанувала вибух веселости, він до неї:

— Даю тобі дальший доказ, як я тебе кохаю: слухаю тебе вже третій раз і вже третій раз не йду до каварні...

Тепер ідуть іще сильніші вияви її чутливости.

(Докінчення буде.)

Так представляю собі розвиток доповнюючої фахової школи. Такою вона повинна бути і буде, бо суспільність скорше чи пізніше мусить прийти до переконання, що така школа є для неї конечна і не поскупить засобів на її вивінування. А вгорі наведені цифри про рух у школі свідчать недвозначно, що вона росте. З її розростом і ми ростемо.

Інж. П. Дурбак.

Важна станиця.

Перед виборами до львівської Каси Хорих.

На мурах міста під датою 28. серпня цр. появилося оповіщення Управи Каси Хорих м. Львова про вибори делегатів до цієї установи.

Списки управнених до голосування зладжено на основі стану з 22. серпня 1928. Вони будуть виложені до прилюдного перегляду **від 5. до 17. вересня 1928 щоденно від год. 8—20** в Президії Управи, вул. Браєрівська ч. 8., 1. пов., фронт.

Рекламації треба вносити до Управи Каси Хорих, а на випадок негативного рішення скаргу до Окружної Управи Обезпечень у Львові через Управу Каси Хорих.

Число делегатів в групі обезпечених є 60 і стільки ж заступників, а в групі роботодавців — 30 і стільки ж заступників.

Списки кандидатів, окремо зложених для обезпечених і роботодавців, можуть мати найвище два рази стільки кандидатів, скільки є до вибору делегатів. Списки (листи) кандидатів треба зложити в Управі Каси Хорих найдальше до **26. жовтня** 1928 р. до год. 14-ої. Голосувати можна тільки на листи, признані важними і подані до прилюдного відома.

Вибори з **групи роботодавців** відбудуться **в неділю, 18. листопада** від год. 8. до 20. в салях Рукодільної (ремісничої) Палати при Стрілецькому майдані (від А до М) і в салях Огневої Сторожі (від N—Z).

Вибори з групи обезпечених відбудуться в суботу, 17. листопада і в неділю, 18. листопада в спосіб і в місцях, поданих в оповіщенних.

Зайвим було би вказувати, якою важною станицею під сучасну пору є Каса Хорих. **Наше представництво в цій преважній соціяльній установі є майже рівне нулі. Тисячі українських обезпеченців є здані на ласку і добру волю панів положення** і теперішніх керманичів Каси Хорих. Українськими грішми, складаними роботодавцями й обезпеченими, господарять інші.

Тому національним і соціяльним обовязком наших обезпеченців і роботодавців припильнувати своїх виборчих прав та постаратися перевести вибір своїх делегатів до Управи Каси Хорих.

З нинішнім днем на Народню Організацію українців м. Львова спадає обовязок створити окремий виборчий комітет для переведення виборів до Каси Хорих. Не чекаючи на повстання комітету наші пароха в церквах повинні поучити вірних про їх права й обовязки. А взагалі треба негайно братися до праці, бо ми все любимо спізнитися і то тим більше, що тут справа йде про нас. Найвищий час, щоби ми перестали бути паріями і безмовними глядачами в осередку нашої країни.

Останні вісти.

ЛИТОВСЬКА СПРАВА ПЕРЕД ЛІГОЮ НАЦІЙ.

Секретаріят Ради Ліги Націй видав рапорт про діяльність Ліги в мин. році. Окремий розділ, присвячений польсько-литовській справі, стверджує, що переговори не дали досі, на жаль, ніякого висліду та продовжуються без очевидного поступу. — Зачувати, що справа Литви ввійде на порядок нарад Ліги в четвер. Вальдемарас конферував із Шубертом. В інтерві з представником „Тел. Уніон" Вальдемарас заявився проти інтервенції Ліги Націй в польсько-литовській справі, головно з огляду на непокінчені досі праці польсько-литовської конференції в Кенігсберзі.

БРІЯН ПРО ЗЛУКУ АВСТРІЇ.

„Матен" повідомляє із Женеви, що Бріян у розмові з австр. канцлером Зайпелем запевнив про симпатії Франції для Австрії, але заразом звернув йому увагу на небезпеку всякої урядової акції в справі злуки Австрії з Німеччиною. Така акція грозила би рівновазі Европи та могла би нарушити мир. Канцл. Зайпель відповів, що австр. уряд не старається, щоби історичні трактати змінювати на силу.

ПОЛК. БЕК ВИХАВ ДО РУМУНІЇ.

Шеф кабінету міністра військових справ полк. Бек виїхав у вівторок до Румунії з рапортом до марш. Пілсудського.

ВІДПОВІДЬ ЄГИПТУ НА КЕЛЛЬОГОВУ НОТУ.

Єгипетський уряд відповів на ноту в справі Келльогового пакту. Відповідь зредагована так, що уряд застеріг собі забезпеку повних прав Єгипту.

СХС ПРОТИ АХМЕТА ЗОГУ.

Білгородський уряд запротестував проти цього, що король Зогу проголосив себе королем усіх альбанців. Виступ СХС альбанські кола вважають встряванням у внутрішні справи Альбанії.

УРАГАН НАД КРИМОМ.

Над Кримом перейшов дуже сильний ураган із зливою та хмаролом. Згинуло богато людей; у Севастополі 7. Зовсім знищені гірські виноградники і великі сади. Загальна комунікація між Севастополем і Симферополем перервана.

ПОВІНЬ У КОРЕЇ.

Корейський півострів навістила повінь. Кількадесять сіл і містечок зовсім знищені. По дотеперішнім обчисленням згинуло 500 людей, домів знищених понад тисячу.

НОВИНКИ

— **Концерт нашої великої співачки Сальомеї Крушельницької**, що вертається до рідного краю після кільканацятьлітньої відсутности, відбудеться в суботу, 8. і неділю 9. вересня п. р. У програму увійдуть твори українських та інших европейських композиторів. Пісні українські, французькі, італійські, німецькі, англійські. Білети на оба концерти продає „Народня Торговля". Замовлені білети належить викупити найпізніше до пятниці рана. Білети для членів „Муз. Т-ва" видає канцелярія цьогож Т-ва. Як зачуваємо, львівське громадянство приготовляється до зустрічі нашої великої артистки у день її приїзду 7-го п. м.

— **На базарі.** Вчора на міській львівській торговиці панували такі ціни: буряки 25 сот., шпараґ. фасоля 50 с., капуста 25 с., петрушка 50 с., помідори 80 с., цибуля 40 с., калярепа 25 с., грушки 15—60 с., яблука 15—1 зол., красві сливки від 30—80 с., угорські від 1 зол. до 2 зол., виноград 3.60 зол., огірки один від 2—5 с., яйця від 17—20 с., масло від 5 до 6 зол. Від нині обовязує нова ціна хліба: житня мука 1 к. — 56 с., житній ясний хліб 57 с., пшенично-житній хліб 65 с., житній темний 39 с.

— ***За комуністичну пропаганду*** засудив учора суд присяжних у Львові Станіслава Нецонка з Варшави і 23-літню Сальомею Карвіоль зі Львова на 10 і 8 міс. вязниці. Вони поширювали та переховували в себе скирти комуністичних летучок і брошур напередодні 1-го травня п. р.

— **Протест проти фільми.** Радянський уряд звернувся через свого дипльоматичного представника в Берліні до нім. мініства закорд. справ з домаганням, щоби заборонили виставу фільми „Уфи", яка йде тепер одночасно в Берліні п. з. „Шпіони". Радянський уряд уважає, що ця фільма кидає дуже неприхильну тінь на його засоби боротьби. Коли „Уфа" буде приневолена припинити виставу фільми, тоді вона зазнає дошкульної матеріяльної втрати. „Шпіони" виставлені великими коштами і є свого рода артитвором фільмового мистецтва. Кіно „Палас", в якому ця фільма йде тепер у Львові у справжній облозі. Глядачі виходять з сеансу зі словами захоплення.

— **Анекдоти про Бокановського.** З нагоди смерти франц. міністра торговлі Бокановського, що згинув у летунській катастрофі, франц. преса приносить цікаві подробиці. Бокановський вчасно перед смертю заявив, що міністер повинен своїм прикладом дати доказ, що вірить у розвиток рідного летунства. На можливість небезпеки смерти відповів: „Шож! Раз умирати". Міністр мав у своїм кабінеті надзвичайну сіамську кітку, яка одночасно в тій хвилині, коли Бокановський помер, сильно змінилася. „Пті Журналь" упевняє, що в день лету міністра, він брав участь у засіданні з 13 учасниками. Бріян, який мав їхати з ним, в останній мент передумав.

— **Смерть великого маляра.** У Мюнхені змер у 65 р. життя відомий у всьому світі маляр Франц Штук, проф. тамошньої Академії. Був він сином сільського мельника. Перші його ілюстрації появились у гумористичних „Фліґенде Блеттер". Перші його образи зовсім нові у техніці та сюжеті викликали спершу чимало протестів. Його головним рисунковим твором є „Карти та вінети" і „Дванадцять місяців". За образ „Сторожі раю" дістав золоту медалю ще як молодець, у початках своєї карієри. Найбільше відомими є його „Війна" і „Гріх" поширені в сотнях тисяч репродукцій, які можна найти інколи і на стінах наших домів. З них і інших картин віяла демонічна свіжа сила. Штук залишив також різьби, зпоміж яких малі бронзи „Амазонка" та „Атлет" є зразками високого, досконалого мистецтва.

— **Рівні вістки.** Турецький уряд запросив кількадесять франц. учителів у Туреччину для навчання франц. мови та літератури. — У Ризі арештували комуніста, в якого валізі найшли 14 червоних прапорів і багато підозрілих документів. — Скарбник американської демократичної партії Раског заявив, що партія призначила 8 міл. дол. на президентську кампанію. — У Греції нездужає на пошесть „денгун" 350.000 осіб денно. — Син америк. президента Куліджа заручився з донькою губернатора Конектікут. — Генрі Форд рішив перенести свою фабрику авт із Корка (Ірляндія) в Манчестер. Рішення „автового короля" схвилювало робітників в Ірляндії, бо багато з них находило там працю.

— **Рекорди.** Міська рада Мюнхена рішила, що на майбутнє будинки в місті підчас офіціяльних свят прибиратимуть не лише республиканськими прапорами, але і старими... імператорськими. — Афганський король Аманула переїхав від Каспійського моря в Кабуль в авті себто 6000 км., сам кермуючи автом. Підчас цієї подорожі треба було переїжджати зовсім невідомі місця: пустині та провалля, де нема доріг. З ним їхало 11 авт. — Якийсь нюйорський інжинір опатентував новий винахід: залізницю без шин, що може тягнути 10 вагонів. — Французький летун Фівар побив світовий рекорд для маломотор. літаків на 33 хвилини перед дотеперішнім англійським. — У Калузі вибрана головою „губісполкому" (губерніального виконав. комітету) перша жінка на такому становищі в СРСР. Серафіма Любимова. Вона комуністка від 1919 р.

— **Кельоґ, панцирник і гармати.** Кореспондент „Дейлі Мейль" з Дубліну робить дотепну увагу з нагоди відвідин Кельоґа в столиці незалежної Ірляндії. А саме: людям якось дивно, кивають головою, коли бачуть, як пропаґатор ідеї вічного миру їздить на панцирнику, а ірляндський уряд приготовляється витати Кельоґа в пристані вистрілами з гармат! Великою є сила старих традиційних форм.

— **Музей Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові** мав за час вакацій 14 чисел (80 предметів) приросту, головно з історії. На це зложились дари пп.: Дорошенка Вол., Заклинського Б., Турчмановича І., Чмоли І. і Худя О., за що складає Управа Музею їм щиру подяку. Музей відвідало за той час 91 осіб, в тім прогулька гімназистів із Стрия, учасники педагогічного курсу у Львові та пластуни із нім. Шлеська.

— **Національний Музей у Львові** мав у місяці серпні 14 чисел (58 предметів) приросту до загального числа 26.707 головно з історії мистецтва та нумізматики. На це зложились дари пп.: Консульства УСРР, о. д-ра Лябі, Нешлівної А., Павлусяка Тр. (Волинь), д-ра Пастернака Яр., департаменту мистецтва міністерства освіти та державної карбівні. Музей відвідало 50 осіб, між ними пластуни із німецького Шлеська та 8 осіб з Канади. Директор музею не вернувся ще із службової поїздки до СССР.

— **Україніка.** Протягом місяців липня й серпня п. р. надруковано в щоденнику „Прагер Прессе" такі статті й замітки з українського культурного життя: 6. 7. — „Шевченко чужими мовами", 10. 7. — „Українське число журналу „Нове Руско", 14. 7. — „Україна в російському письменстві", 15. 7. — „Українське Історично-Фільольоґічне Т-во у Празі", 17. 7. — „Антропольоґія, річник кабінету антропольоґії ім. Ф. Вовка", 18. 7. — „Українські наукові публікації", 24. 7. — „Полтавщина" й „Нова українська музика", 26. 7. — „Европейське письменство українською мовою", 2. 8. — „Звідомлення президії організаційної комісії українського наук. зїзду у Празі", 3. 8. — „Марія Грінченкова" (некрольоґ), 5. 8. — „Книголюб", 8. 8. — „Новий український балет" і замітка про оповідання Н. Романович-Ткаченко п. н. „Гріес аус Украіне", 15. 8. — „Новий переходний діялект", „Лист Петра Безруча до М. Обідного" та „Українські мистецькі видання" 21. 8. — „Українська літературна хроніка", 25. 8. — „Карло Солецик" та „Як будуться оповідання", 26. 8. — „За сто літ, збірн. II", 28. 8. — „Збірник памяти І. Пулюя", 30. 8. — „Українські мотиви в поезії Слєшинського", 31. 8. — „Українські вотодрука".

— **Союз льокаторів і підльокаторів склепів** у Львові зїзд дн. 8. і 9. вересня. На нього приїде 31 делегатів з 20 міст.

— М. Горкий занедужав у Ленінграді на запалення легенів. — На польсько-радянськім кордоні біля Івенця появились громади мишей, що втікають з радянської території. — Із вязниці в Маракеш (Мароко) втікло 8 злочинців. — Еспанський король виїжджає в гості до шведського короля. — У Манджурії почали будувати кілька нових залізн. шляхів. — Помер визначний нім. фізик Вільгельм Він, лавреат Нобля, у 64 р. життя, у Мюнхені.

— **Нова пошесть.** Називається вона денгуа і панує тепер у Греції, а звідтя посувається до Болгарії. Давніше не відріжняли її від грипи. Одначе вона виступає тільки з теплім підсонні. Ця недуга не дуже нова, бо перший її гостинний виступ був на Балканах у 1889 р. У деяких тропікальних краінах вона виступає епідемічно, так що охоплює 70 до 80 проц. усього населення. Йде вона найчастіше над морем і берегами рік. Недуга має ознаки грипи зеднаної з красухою і тріває тиждень у формі гарячки. На 1000 недужих умирає один.

— **Два тихі ювилеї** чи радше: свята уродин пригадує світові німецька преса цими днями. Це 80-ліття Августа Фореля і 75-ліття Вільгельма Оствальда. Славний швайцарський психіятр відомий у нас загально зі свого найменше наукового твору „Сексуальні проблеми", в яких молодь шукала більше пікантности, ніж освідомлення. Більші заслуги має Форель як дослідник гіпнотизму, суґґестії, основник світової ліґи для сексуальної реформи і ворог алькоголізму. Його праці та особиста діяльність причинились у великій мірі до розвіяння пересудів про конфлікт етики з половою гігієною. Форель написав також низку загально-фільософічних творів (нпр. „Людина і мурашка") для оборони та прояснення своїх фахових дослідів. Вільгельм Оствальд, хемік світової слави, лавреат Нобля, відкривник цінних хемічних сполук, творець окремої теорії енергетики і провідник сучасного монізму є одночасно вченим і фільософом. Його талант проявився одинаково сильно в чисто-практичних винаходах у промислі фарб, як і психольоґічній аналізі у життєписах геніяльних людей.

— **Чужинні письменники на ювилею Толстого.** Організаційний московський комітет 100-літніх роковин Толстого вислав до цілої низки чужинних письменників поіменні запрошення. Сподіваються, що на це свято виїдуть такі великі представники роздинокних країн: з Англії — Уелс, Беннет, Гельсуорті, відома перекладчиця російських повістей Гарнет, з Франції — драматург Бенар, повістяр Маргеріт, із Швайцарії Ромен Ролян і Раміз, з Німеччини — Г. Манн, Гавптман, Келерман, Леонгард Франк, з Америки Сінклер і Андерсен, з Австрії — Цвайґ і Гофмансталь, з Норвегії — Кнут Гамсун, з Індії — Рабіндранат Тагор, з Еспанії — Міґуель де Унамуно.

— **Проти обмеження візду до Америки** виступило 1. американських корабельних товариств, почінаючи процес з урядом за відшкодування в сумі 150.000 дол. Позовники заявляють, що уряд забороняючи висадку на беріг чужинцям, що мають візи, наражує корабельні підприємства на великі втрати, бо вони обовязані відвозити таких пасажирів назад до европейських пристаней.

— **Убивство приборкувача слонів.** У Льондоні вбили в таємний спосіб найвизначнішого приборкувача слонів Саїд Алі, який мешкав у „Зоольоґічнім саді" поруч павільону слонів. Підозріння паде на його суперника з цій-же професії індійця Санірі. Саїд Алі вихowував у Льондоні в „Зоол. саді" довгі роки диких слонів привезених з Індії та Африки і не хотів прийняти дуже корисних пропозицій ріжних директорів цирку. Ворожнеча між убитим і обвинуваченим в убивстві почалась від хвилини, коли Санірі, заступаючи довший час Саїда Алі, який виїхав до Індії, не міг приборкати двох диких сіямських слонів, а побіччя, що цього доконав Саїд Алі після свого повороту.

— **Дальші концерти Сальомеї Крушельницької.** З кругів компетентних ми довідуємося, що по львівських концертах відбудуться з черги дальші концерти нашої артистки — дня 15-го в Станиславові, а дня 16-го п. м. в Коломиї. Дату концерту в Перемишлі подасться пізніше.

— **Між собою.** Слухай! Чим ти чистиш чоботи... та пастою... а якою? хиба я знаю, от пастою... ага, а яку ти вже басу їм... це вже знаю — от то і се знай, що маєш уживати найліпшу пасту до обуви Елеґант. Зш 1—1

— **На віденському університеті** відбулася дня 19. липня 1928 р. промоція Ярослави Лагодинської на доктора фільософії. Зш 1—1

Театри.

Великий Міський Театр:
5-го с. 7:30 веч. „Між ніччю і світанком".
6-го с. 7:30 веч. „Фавст", опера, виступ Качмарa.

Кіна.

„Аполльо": „Воєнні орли"
„Лев": „Лев монголів".
„Оаза" (давн. „Байка"): „Перлина таренту"
„Палас": „Шпигуни" Фріца Лянга.
„Фатаморгана": „Мала авантюристка" і „Король забавляється".

Зі спортового життя.

ПОЛЬОНІЯ — УКРАЇНА 3:1 (2:0).

Україна без Терлецького, Петрова І. і Грещука, в другій половині без Борсука з Бутлем І. на воротах, Трушем на середині нападу, Цимбалою на правому крилі, Петровом ІІ. на лівому злучнику, Бутлем ІІ. на правій помочі і Сичом на лівому заложнику — виступила вперше після довгої відпустки на грище до боротьби є поважним противником: Польонією з Перемишля (змагань з Рекордом з минулої неділі не рахую). Про хід гри немам чого розписуватись. Переваги немала жадна сторона. Польонія виграла, бо мала кращий старт до мяча, ніж наші мало себелюбні грачі. Друге що причинилось до перемоги Польонії, це нещасливий склад нашої дружини. Бутель І. за молодий ще і непевний до оборони „святая святих"; на своє місце до воріт повинен вернути Труш, якому нема чого шукати в нападі, хіба в іншій дружині. Сич на новому становищі заложника вивязався добре: має сильні та чисті вихопи. Грещук недиспонований, може бути з нього вдоволений. Дицьо другий заложник, з кожними змаганнями щораз кращий: грає мудро, доцільно, ратуючи часто в найкритичніших ситуаціях. Одначе в запорі не його місце, а тільки на середині помочі. На запорі повинна лишитись пара: Грещук та Сич. З помочі відповів своєму завданню вповні тільки Борсук, і за те (о, іроніє!) його відсунули, а дали замісць нього Бутля ІІ., який був зовсім до нічого. (Грач цей з Рекордом умів грати, бо це був противник слабонький; а на змаганнях поважніших показався він тільки грачем ІІ-ої дружини). Воробець у помочі слабий, повинен перейти на постійне на праве крило на місце Терлецького, який пішов до війська. Рак на середині помочі не вдоволяє: є він фізично за слабий, не витривалий, скоро томиться. На нього в другій половині гри ніколи не можна рахувати. На його місце надається тільки один грач, вище згаданий Дицьо, який давніше грав там. На місце Воробця до помочі повинен перейти Цимбала, так, що поміч виглядала би так: Цимбала, Дицьо і Борсук. В нападі грали найкраще Петрів ІІ. і Кобзар. Фльорко являється не в формі. Цимбала на правому крилі непоганий. Труш дуже слабий. Напад повинен виглядати ось як: Фльорко, Сеpегота, Петрів І., Кобзар і Воробець. На місце Сереготи буде можна в найблизшому часі постійно покористуватись Петровим ІІ. і Мурським, який вертає незабаром з війська. З поворотом тих двох грачів устатиться остаточно напад і вся дружина. Тимчасом піддаю оспис під обмірковання голови секції футболевої „України", підчеркуючи, що до моєї думки схиляється богато прихильників „України". Вислід з Польонією без огляду на ці недостачі слід вважати за почесний, бож був це мистець А-клясі і кандидат до Ліги. Судиював дуже добре п. Зееман. Публики дуже мало.

В. Ст.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

СТЕПАН ТАНЧАКОВСЬКИЙ.

Дня 29. серпня 1928 р. помер у Золотім Потоці нотар Степан Танчаковський в 75-ому році життя. — Покійний був почесним членом Товариства „Просвіта" у Львові і цілого ряду читалень „Просвіти" в Золотопотіччині. Похорон відбувся при великому здвизі народу дня 1-го вересня 1928 р. в Золотім Потоці. Взяли в ньому участь: відпоручник Головного Т-ва „Просвіта", відпоручники повітових українських установ у Бучачи, читалень „Просвіти" і руханкових організацій Золотопотіччини, а далі громадянство і міщанство Золотого Потока без ріжниці народности. В церкві прощав Покійного о. Гавіськ, який в прекрасних картинах змалював успішні змагання „дідуся Степана" на всіх ділянках національного життя за весь його довгий вік. Покійний жертвував все, що мав, для добра народу, а в першу чергу для селянства Золотопотіччини, в котрій через 30 літ клав тріскі підвалини передовсім під просвітну роботу. Заходами Покійника засновано в 17 громадах читальні та вибудовано для них доми, а далі створено фонд будови „Народних Домів" в Золотопотіччині. Через ціле своє життя прямував до того, щоби в кожній громаді була читальня-бібліотека, захоронка, фребліяка, взірцевий варстат, робітня, кооператива, фахова школа, каса, шпихлір, шпиталь і т. п. По Богослуженні покладено домовину на гарно прибраним і увітчанім селянським возі, до котрого запряжено три пари чорних селянських коней. Домовина прикрита червоною китайкою з тризубом, а довкола неї 12 вінків від філії „Просвіти" в Бучачи, міщан Золотого Потока і читалень „Просвіти". По обох боках почесні сторожі карних луговиків. На місці вічного спочинку попрощали Покійного: інж. Король від філії „Просвіти" в Бучачи та від повітових українських установ, а далі відпоручники читалень: пп. Кузь, Комарницький і Делявський та відпоручник Головного Виділу Т-ва „Просвіта" п. П. Петрик, які пригадуючи громадянству всі заслуги Покійника, віддали йому гідно останню пошану і попрощали в далеку дорогу невіджалованого і незаступимого добродія освітнього життя в Золотопотіччині. — В. Й. П.

ОПОВІСТКИ.

Лекції сольового співу уділяє Анна Крушельницька, учениця проф. Дальфюме і Данте Лярі в Медіолані. Проби голосів і вписи у Львові, вул. Крашевського ч. 23, Партер на ліво, щоденно між 11—12 передпол. 352 4—5

Новий Український Театр під дир. Панаса Карабіневича

Бібрка:
6.IX. Гейша.
7.IX. Вій.
8.IX. Сирітка Ася.
9.IX. Ой не ходи Грицю. 6—7

На „Рідну Школу" зложили ВП. П.: Неоніля і д-р Михайло Терлецькі 30 зол. замісць побажань з приводу вінчання п. Гр. Терлецького з п. Уляною Долинською, Роман Брикович — Кривеньке 17·50 зол., як збірку підчас фестину, Місевич Кость, бандурист — Верхрата 6 зол., як збірку з концерту.

Надзвичайні датки на ратунок „Рідної Школи" зложили ВП. П.: о. Мітрат Тит Войнаровський 200 зол., надрадник Маріян Опишкевич 10 зол., інж. Лев Дорожинський, Утгів 15 зол. — Жертводавцям складає щиру подяку — Головна Управа. 472 1—1

Звичайні Загальні Збори

Української Повітової Бурси імени Маркіяна Шашкевича в Бродах відбудуться дня 16. вересня 1928 р. о годині 4-тій по полудни в салі Товариства „Основа" з слідуючим дневним порядком:

1) відкриття зборів;
2) відчитання протоколу з попередніх загальних зборів;
3) звіт Виділу з діяльности за 1927 1928 р.
4) звіт контрольної комісії з внесенням на уділення виділови абсолюторії;
5) вибір голови Товариства, двох членів виділу в місце вильосованих, 3 заступників і 3 членів контрольної комісії;
6) внесення і запити.

На случай браку комплєту відбудуться Збори о год. 5-ій попол. в тім самім дни і місци без огляду на число присутніх членів.

В Бродах, дня 2. вересня 1928 р. ЗА ВИДІЛ: **о. Адріян Зафійовський**, голова. **Д-р Теодор Жолнірчук**, секретар. 466

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10